

Η «Συμφωνία των Πρεσπών» ακυρώνεται, λύνεται

Γιώργος Ρωμανός Συγγραφέας, ιστορικός ερευνητής
Μέλος του ΙΗΑ

Ας το ξεκαθαρίσουμε από την αρχή: η διεθνής νομολογία προβλέπει, ότι: «κατεχοχήν οι διμερείς συμφωνίες ακυρώνονται.» Τελεία και παύλα.

Βάσει συγκεκριμένων άρθρων (και) της Σύμβασης της Βιέννης, η ακύρωση είναι σαφέστατα δυνατή, ειδικά σε συμφωνίες που παραβιάζουν το διεθνές δίκαιο ή έρχονται σε ευθεία σύγκρουση με το εθνικό. Έτσι η «Συμφωνία των Πρεσπών» ακυρώνεται, λύνεται.

Είναι κοινότοπο ότι οι συμφωνίες στην πορεία εφαρμογής τους συχνά καταπατώνται ή ακυρώνονται στην πράξη από το ένα Μέρος, πράγμα που σημαίνει, ότι θα ήταν δικαιικά αδιανόητο να μη μπορεί να ακυρωθεί από το άλλο Μέρος μία καταπατημένη συμφωνία. Το αντίθετο θα σήμαινε καθεστώς παγκόσμιας ανελευθερίας και στυγνού ολοκληρωτισμού.

Στην περίπτωση της «Συμφωνίας των Πρεσπών» είναι υπαρκτό (και θα υπάρχει και στο μέλλον) το ζήτημα της καθολικής εφαρμογής της από τους Σκοπιανούς. Με αποτέλεσμα η πλήρης εφαρμογή της να παρακο-

λουθείται στενότατα (με ό,τι σημαίνει αυτό) από τη μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων που τη θεωρούν εθνικά εγκληματική.

Ήδη από τον Ιούλιο του 2018 έχω δημοσιοποιήσει με κείμενα και ομιλίες μου κρίσιμα στοιχεία, εκ της ελληνικής και διεθνούς νομολογίας, για την ακύρωση της «Συμφωνίας». Ανάλογα στοιχεία, τεραστίας σημασίας, δημοσιοποιήθηκαν από προσωπικότητες με διεθνές κύρος, όπως οι 376 καθηγητές από όλον τον κόσμο, οι οποίοι έστειλαν (18/5/2009) την γνωστή επιστολή στον πρόεδρο των ΗΠΑ κ. Μ. Ομπάμα. Στην ίδια γραμμή κινήθηκαν και οι 1.072 καθηγητές και επιστήμονες της διεθνούς και ελληνικής κοινότητας, τα ονόματα των οποίων ανακοινώθηκαν στο Διαδίκτυο από το International Hellenic Association (IHA), και εκατοντάδες ακόμη προσωπικότητες.

Στην Ελλάδα ο συνταγματολόγος καθηγητής κ. Γεώργιος Κασιμάτης απέδειξε το άκυρο της «Συνθήκης των Πρεσπών», το ίδιο και ο καθηγητής κ. Ιωάννης Μάζης, ο πρέσβης ε.τ. κ. Περικλής Νεάρχου, 18 ακόμη πρέσβεις και πολλοί άλλοι. Όλοι συμφωνούν στο ότι η «Συμφωνία των Πρεσπών» είναι παράνομη, ακυρώσιμη και γι' αυτήν έπρεπε πρωτίστως να ερωτηθεί ο ελληνικός λαός με Δημοψήφισμα.

Από την άλλη πλευρά, κύριο επιχείρημα της φορτικής προπαγάνδας υπέρ της «Συμφωνίας» είναι, ότι αυτή είναι νομικά «απρόσβλητη», κάτι σαν ...διαιώνια μοίρα για την Ελλάδα, πιο ισχυρή από τα 2.700 χρόνια της μακεδονικής ιστορίας. Η προπαγάνδα αυτή προσπαθεί να πείσει, ότι η «Συμφωνία» βρίσκεται πάνω από την διεθνή νομολογία και πως δήθεν «δεν καταγγέλλεται, δεν ακυρώνεται, δεν καταργείται, δεν λύνεται». Τον μύθο κατασκεύασαν ξένα κέντρα μαζί με τον ολιγαρχικό Κυβερνητισμό, που αποτελεί λαϊκή μειοψηφία στη χώρα μας, και τον διεκπεραιώνουν οι ενδοτικοί του «λογικού συμβιβασμού». Αυτοί είναι που υπερτονίζουν, ότι η «Συμφωνία δεν καταγγέλλεται» χωρίς να λένε, όμως, ότι μπορεί να ακυρωθεί ως παράνομη, γιατί παραβιάζει τουλάχιστον μία δεκάδα άρθρων της διεθνούς νομολογίας. Επί του συγκεκριμένου ζητήματος θα επανέλθουμε με υπαρκτά αδιάσειστα στοιχεία, αναλόγως των πολιτικών συνθηκών.

Η «Συμφωνία» πουθενά ΔΕΝ περιέχει τον καταχρηστικό-περιοριστικό όρο ότι «δεν καταγγέλλεται». Αυτή η δόλια άποψη διοχετεύτηκε έντεχνα κυρίως από έναν «άγγελο» κακού στη χώρα μας ο οποίος την επινόησε λόγω του ότι η «Συμφωνία» γράφει πως οι διατάξεις της, ως προς τα βασικά σημεία (όνομα, γλώσσα, εθνότητα) «θα παραμείνουν σε ισχύ για αόριστο χρονικό διάστημα και είναι αμετάκλητες». Αυτό το

«αμετάκλητες» «μεταφράστηκε» σε «δεν καταγγέλλεται». Όμως η νομική και γλωσσική ερμηνεία του «αμετάκλητος», για όσους έχουν στοιχειώδη μόρφωση και γνώση της ελληνικής, είναι ότι «δεν μπορεί να μετακληθεί». Που σημαίνει: «δεν μπορεί να αλλάξει ως προς το περιεχόμενό της». Ωστόσο, η κάθετη διαφωνία του ελληνικού λαού δεν βρίσκεται στο «να αλλάξει το περιεχόμενό της», γιατί αυτό θα σήμαινε ότι θα διατηρηθεί... η «Συμφωνία», αλλά στο ότι εφόσον αυτή παραβιάζει το διεθνές και ελληνικό δίκαιο ακυρώνεται βάσει της υπάρχουσας αντιστοιχού νομολογίας η οποία παραβιάστηκε βάνουσα, με ακραία - τρόπο.

Και εδώ έχει θέση ένα δικαιικά παγκόσμιο πρωτότυπο, έτσι κατάντησε, ερώτημα: δύο Μέρη που παραβιάζουν τους νόμους (εθνικούς και διεθνείς), μπορούν αφού συνομολογήσουν την απάτη τους σαν «Συμφωνία» να την νομιμοποιήσουν με τις υπογραφές τους, και οι ίδιοι οι παρανομούντες να ορίζουν αυτή την παρανομία τους σαν «αμετάκλητη»; Οι παράνομοι δια της παρανομίας τους παράγουν δίκαιο;

Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα νομικής προσέγγισης αποτελεί και το αν επιτρέπεται καν... το «δεν καταγγέλλεται» (έστω και καθ' ερμηνεία) σε μία διμερή συμφωνία, όταν αυτή δεσμεύει την ελεύθερη βούληση των συμβαλλομένων μερών σε πρωταρχικό δικαίωμα των πολιτών το οποίο δεν επιδέχεται δέσμευση. Ο ελληνικός λαός είναι αντίθετος με την «Συμφωνία των Πρεσπών» γιατί εξ αυτής αποστερείται κάθε έννοια ελεύθερης έκφρασης (και τελικά την Ελευθερία του) σε κεφαλαιώδες δικαίωμά του συνυφασμένο με την υπόσταση της εθνικής του κυριαρχίας, που είναι το όνομα μιας επιφανούς περιοχής της Ελλάδος –της Μακεδονίας. Και μάλιστα αυτή η δέσμευσή του έγινε με πραξικοπηματικό τρόπο, καθώς παραβιάστηκε η ελληνική νομοθεσία, το Σύνταγμα και οι κοινοβουλευτικοί κανόνες, όπως καταγγέλθηκε μέσα στη Βουλή από την αντιπολίτευση.

Ειδικότερα, ως προς το διεθνές δίκαιο, προκύπτουν τα εξής ερωτήματα: Με ποια νομολογία και με ποιες διεθνείς συμβάσεις επιτρέπεται η σύναψη μιας συμφωνίας κρατών για την οποία τουλάχιστον το 70% ενός λαού, (στην Ελλάδα), πιστεύει ότι είναι σε βάρος της χώρας του, και το 64%, (στα Σκόπια), ΔΕΝ πήγε καν να ψηφίσει στο εκεί δημοψήφισμα-παρωδία; Πού ακριβώς αναφέρεται διεθνώς, ότι προκειμένου να ψηφιστεί μια «Συμφωνία» που η μεγίστη πλειοψηφία του λαού χαρακτηρίζει «προδοτική» επιτρέπεται να παρακάμπτεται έως καταργήσεως το εθνικό δίκαιο;

Είναι πλέον κοινώς γνωστό στη χώρα μας, ότι αφού καταπατήθηκε και το θεμελιώδες συνταγματικό δικαίωμα περί λαϊκής κυριαρχίας, Άρθρο 1 παράγραφοι 2,3, η «Συμφωνία των Πρεσπών» ψηφίστηκε από μια περιστασιακά οριακή πλειοψηφία η οποία καταγγέλθηκε μέσα στη Βουλή από τον πρόεδρο της αξιωματικής αντιπολίτευσης, κ. Κ. Μητσοτάκη, αλλά και από την ελάχιστοα αντιπολίτευση, ως: «παράνομη πλειοψηφία “αποστατών” και “προθύμων” κατόπιν ανταλλαγμάτων.» Ταυτόχρονα, υπήρξε καταγγελία, μέσα στο υπουργικό συμβούλιο, από τον πρόεδρο του συγκυβερνώντος κόμματος των ΑΝΕΛ, κ. Π. Καμμένο εναντίον του πρώην ΥΠΕΞ κ. Ν. Κοτζιά, για χρηματισμό εκ μέρους του δισεκατομμυριούχου Τζορτζ Σόρος και επακολούθησε δήλωση του κ. Ν. Κοτζιά για μήνυσή του εναντίον του κ. Π. Καμμένου, πράγμα που πιστοποιεί το γεγονός.

Κατόπιν όλων αυτών, και όπως έχει καταγγελθεί από συνταγματολόγους, η «Συμφωνία των Πρεσπών» δεν ανταποκρίνεται στους όρους της «διαφάνειας», της «αλήθειας» και της «ακρίβειας» του διεθνούς και εθνικού δικαίου. Πρόσθετα η «Συμφωνία» δεν είναι έγκυρη και διότι με αυτήν αναγνωρίζει «εθνότητα» και «γλώσσα», οι οποίες δεν έχουν προηγουμένως αναγνωριστεί διεθνώς και είναι πλαστές.

Γι' αυτούς, αλλά και για μια πλειάδα ακόμη λόγων η «Συμφωνία των Πρεσπών» μπορεί να ακυρωθεί από μία επόμενη κυβέρνηση. Είναι ζήτημα συναίσθησης πατριωτικού καθήκοντος και ανάλογης πολιτικής βούλησης. Ευχής έργο είναι η όσο το δυνατόν ευρύτερη συναίνεση εκ της αντιπολίτευσης.

Ο ελληνικός λαός δεν πρόκειται ούτε να ξεχάσει ούτε να συγχωρήσει.

(Πηγή: INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION)